

Äldste Adilson de
Paula Parrella
i de sjuttios kворum

Räddade från leran

”Av tacksamhet till Gud vill jag min nästa tjäna”
(Barnens sångbok, s. 43).

Min familj och jag bodde i São Paulo i Brasilien. På andra sidan av vår väg fanns en skog med mangroveträd. Det rinner floder genom mangroveskogarna. Marken är väldigt lerig.

Många byggde hus på den leriga marken. De körde ner stora stockar i leran. Sedan byggde de sina hus på stockarna. Men när det regnade svämmade floden över. Det kom in vatten i husen. Då hade människorna ingensans att sova.

När det hände bjöd pappa hem allihop till oss. Ibland var det så många som femton personer! Han bjöd in dem i vardagsrummet och gav dem filtar. Mamma lagade något till dem att äta. Sedan sov de där till nästa dag.

Det här hände minst tre eller fyra gånger. Jag minns att jag tänkte: ”Det är inte så många som skulle bjuda hem främlingar.” Pappa lät personer som vi knappt kände sova hemma hos oss! Men sedan tänkte jag: ”De har ingen annanstans att ta vägen.”

Mina föräldrar brukade alltid hjälpa andra. Deras tjänande handlade inte bara om att hjälpa och ge. Det handlade om att visa kärlek till vår nästa, även om vår nästa var någon som vi inte kände så väl.

Vi bör hjälpa andra med deras behov. Vi bör hjälpa dem så mycket vi kan. Vi bör inte sätta någon gräns för hur vi kan hjälpa andra. Vi kan ge tak över huvudet och förnödenheter. Vi kan ge av vår tid. Vi kan dela med oss av vår kunskap om vår himmelske Fader och Jesus Kristus, särskilt under den här julen. ■

